

Sygn. akt V.2 Ka 697/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SO Sławomir Klekocki

SR (del.) Ewa Tatarczyk

Protokolant: Anna Mańka

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2015 r.

sprawy: *E. H. /H./,*

syna E. i E.,

ur. (...) w K.,

oskarżonemu o przestępstwo z art. 224 § 2 kk

w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 15 września 2014r. sygn. akt II K 810/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego E. H. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 697/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 15 września 2014r. sygn. akt II K 810/13 uznał oskarżonego E. H. za winnego tego, że:

- w dniu 8 kwietnia 2013r. w W. przy ul. 26 marca używając przemocy w ten sposób, że gwałtownie odjeżdżając samochodem potracił asesora komorniczego J. M., podczas i w związku z wykonywaniem przez niego prawnych czynności służbowych, powodując obrażenia ciała w postaci bolesności żeber po stronie lewej linii pachowej środkowej

do okolicy przykręgosłupowej oraz bolesności w 1/2 długości obu ud, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, zmuszając go w ten sposób do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zajęciu komorniczym samochodu B. (...) nr rejestracyjny (...) na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 stycznia 2013r. sygn. akt 1 Nc 3/13, tj. czynu z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk i przy zast. art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 617 kpk w zw. z art. 2 i 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 380 złotych i wydatki w wysokości 170 złotych.

Od powyższego wyroku osobistą apelację wniósł oskarżony, zarzucając rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec niego kary i w oparciu o ten zarzut postulował o stosowne zmniejszenie ich wymiaru.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Osobista apelacja oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała i to w stopniu wręcz oczywistym. Na wstępie wskazać należy, że rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi tylko wówczas, gdy zastosowana kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu, oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Rażąca niewspółmierność kary o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które

powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. A zatem zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, osobowości sprawcy jak i stopnia zawinienia- innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Odnosząc się zaś wprost do apelacji oskarżonego wskazać należy, iż kara mu wymierzona jest niezwykle wyważona, uwzględnia ona okoliczności popełnienia przestępstwa, stopień zawinienia oraz poziom społecznej szkodliwości tego czynu. Oskarżony jest osobą która była już uprzednio karana, tym niemniej prowadzącą ustabilizowany tryb życia. Dopuszczając się przypisanego mu przestępstwa oskarżony działał z dużym natężeniem złej woli, godząc w takie dobra jak zdrowie osoby oraz prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych. W tej sytuacji kara 9 miesięcy pozbawienia wolności nie może być postrzegana jako kara niewspółmiernie surowa tym bardziej, iż Sąd warunkowo zawiesił jej wykonanie tytułem próby na okres 3 lat. Równocześnie Sąd położył akcent na ekonomiczny aspekt kary wymierzając oskarżonemu grzywnę w rozmiarze 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Wymiar tej kary nie tylko odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, ale również możliwością zarobkowym i majątkowym oskarżonego.

Z tych powodów Sąd Okręgowy w pełni akceptując wysokość orzeczonej przez Sąd I instancji kary zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymał w mocy.